

[Ole Bjørn Kraft.]

Kræfterne ind paa saa hurtigt som muligt og saa effektivt som muligt at rette, hvad der er forsømt, og gennemføre den Nyorientering, der er nødvendig, hvis vor Historie ikke skal komme til at udvise en voksende Nedgangs- og Udslættelseslinie. Kun hvor det er nødvendigt, af Hensyn til Fremtiden at klargøre Fortiden, vil en Diskussion være berettiget.

Hvad selve den internationale Politik angaar, er det nødvendigt at se den Kendsgerning i Øjnene, at den internationale Freds- og Samarbejds politik er om end ikke fuldstændigt saa dog næsten brudt sammen, og at det fremtrædende Træk paa dette Omraade er en Tilbagevenden til den traditionelle Interesse- og Alliancepolitik. Allerede under Debatten om Regeringens Afrustningsforslag for tre Aar siden, i Oktober Maaned 1930, havde jeg Lejlighed til fra denne Plads at redegøre for denne Udvikling, og med Formandens Tilladelse skal jeg citere et ganske kort Afsnit af, hvad jeg den Gang sagde:

„Efter Verdenskrigen har man søgt gennem Folkeforbundet at skabe et tidsvarende Instrument til Bevarelsen af Freden. Bestræbelserne herfor er naturligvis ikke opgivet og bør ikke opgives, men der er næppe nogen, der vil benægte, at andre og stærke Kræfter i de forskellige Lande allerede nu synes at have mistet Troen paa Muligheden heraf og Tilliden til, at de igennem denne Vej kan naa Opfyldelsen af deres nationale Forhaabninger, eller Tilliden til, at der herigennem kan skabes den fornødne Sikkerhed for deres Frihed og Ukrænkelighed. Man aner allerede i den europæiske Politik en anden Udvikling, der leder bort fra det almindelige Samarbejde til nye Magtgrupperinger i Lighed med Europas Udvikling gennem det 19de Aarhundrede og antagelig med de samme Følger.“

Siden da er Udviklingen med raske Skridt gaaet videre ad denne Vej. Alliancepolitikken, hvorigennem Staterne søger at sikre sig imod Fremtidens Eventualiteter, er blevet yderligere udviklet efter de historiske Forudsætninger og med de samme Formaal, som altid har været bestemmende for Verdenspolitikken. Begivenhederne i Østen og den indrepolitiske Udvikling i forskellige europæiske Stater har med stor Tydelighed understreget, hvor langt man er fra de Forhaabninger, man har næret til det internationale Samarbejde gennem Folkeforbundet og til Muligheden af ved inter-

nationale Foranstaltninger at kunne betrygge en fredelig Udvikling. Ja, saa langt er vi naaet frem ad denne Vej, at endogsaa selve Folkeforbundet befinder sig i den yderste Fare. Et Folkeforbund, hvor den stærkeste Magt i Østen, hvor den største slaviske Nation, hvor en halv Verdensdel, og hvor den ledende Stat i Mellemeuropa ikke længere er Medlem, ophører efterhaanden at være et Folkeforbund.

Hvis denne Situation ikke ændres, men maaske oven i Købet videreudvikles, inden den næste Samling af Folkeforbundet skal finde Sted, tror jeg, det vil blive nødvendigt ogsaa for Danmark paa ny at overveje hele sin Stilling. Vi maa af et varmt Hjerte ønske, at de internationale Bestræbelser maa lykkes, og ogsaa, at det maa lykkes gennem Folkeforbundet at skabe et Instrument for Fred og Samarbejde, thi vi har kun Uro og Usikkerhed at vente af en anden Udvikling. Men vi kan ikke se bort fra Virkeligheden. Vi maa indrette os paa dens Grund, og et Folkeforbund, som har en ensidig Sammensætning, og som maaske kan blive et Instrument for ensidige Magtinteresser, kan Danmark ikke uden videre mene er et Sted, hvor vi har politiske Interesser at varetage. Med Hensyn til det praktiske Samarbejde, som paa forskellige Omraader foregaar gennem Folkeforbundet, haaber jeg, at det maa kunne lykkes at fastholde en Mulighed for et fortsat Arbejde.

Saaledes som Stillingen har udviklet sig i Verden, forstaar man overalt, at nu som før kan enhver Nation kun stole paa sig selv, paa sin egen Vilje til Livet, sin egen aandelige og materielle Styrke og som et Tillæg hertil under givne Omstændigheder sine Venners Hjælp, hvis en saadan er mulig og svarer til deres egne nationale Interesser, og overalt i Verden indretter man sig efter denne Erkendelse. Det sidste halve Aar har Maaned for Maaned bragt os tydelige og uimodsigelige Beviser paa, hvordan Stillingen i Virkeligheden er, og hvordan Folkene opfatter den.

Det vil ikke kunne bestrides, at Rustningskapløbet paa ny er i fuld Gang, og at det fremtrædende Træk overalt mellem Staterne ikke er Afrustning, men Oprustning. Det gælder ikke blot Stater, der som Japan og Sovjetrusland staar uden for Folkeforbundet, selv om de er Medunderskrivere af Kellogg-Traktaten, men ogsaa Stater, der er tilknyttet Folkeforbundet, og hvis Ønske om en fredelig Udvikling vi ikke paa nogen Maade er berettiget til at nære Tvivl om. De sidste Meddelelser kommer fra